

Sygn. akt II KO 71/12

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Dariusz Świecki (sprawozdawca)

w sprawie zażalenia **B. K.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P.

z dnia 16 listopada 2012r.,

o odmowie wszczęcia śledztwa

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 stycznia 2013 r.,

wniosku Sąd Rejonowy w J.

z dnia 11 grudnia 2012 r.,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 kpk

p o s t a n o w i ł :

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w J. zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu z powołaniem się na okoliczność, że przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest zażalenie B. K. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. o odmowie wszczęcia śledztwa w związku z zawiadomieniem o przestępstwie skierowanym przeciwko przedstawicielom instytucji publicznych, w tym przez prokuratorów Prokuratury Rejonowej w J. i sędziów Sądu Rejonowego w J. Zdaniem tegoż Sądu za uwzględnieniem wniosku przemawia wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny, albowiem sam fakt, że postępowanie zażaleniowe dotyczy sędziów sądu właściwego do rozpoznania sprawy nie oznacza automatycznie konieczności przyjęcia, iż spełnione zostały przesłanki z art. 37 k.p.k. poprzez możliwość zrodzenia się w opinii publicznej wątpliwości co do bezstronności wszystkich sędziów danego sądu. W realiach rozpoznawanej sprawy zarówno w zawiadomieniu o przestępstwie, jak i w zażaleniu na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa nie ma konkretnych zarzutów pod adresem sędziów Sądu Rejonowego w J. Ponadto podstawą wydania postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, którego dotyczy przedmiotowe zażalenie, było zaistnienie ujemnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. W tych okolicznościach przekazywanie sprawy z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości innemu sądowi równorzędnemu jest niecelowe. Sąd Najwyższy podziela pogląd, że hipotetyczna obawa przed przyszłymi niekorzystnymi społecznymi opiniami, niemająca żadnych realnych podstaw, nie powinna uzasadniać uchylania się przez sąd właściwy od rozpoznania sprawy (por. postanowienie SN z dnia 25 listopada 2009 r., III KO 81/09, OSNKW 2010, z. 2, poz. 20).

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.